

Arrest

nr. 295 429 van 12 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54, 3^e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de informatieve brief van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 september 2022 waarin wordt meegedeeld dat de uitvoerbaarheid van de verwijderings-maatregel niet langer is opgeschort en waarbij verzoeker wordt aangemaand om opnieuw gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2022.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 mei 2023.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 11 mei 2023 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd gesteld dat het beroep onontvankelijk

voorkomt omdat de bestreden akte geen aanvechtbare rechtshandeling betreft. De beschikking luidt als volgt:

“De bestreden beslissing betreft de informatieve brief van de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie van 12 september 2022 waarin wordt meegedeeld dat de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel niet langer is opgeschort en waarbij verzoeker wordt aangemaand om opnieuw gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) van 9 maart 2022.

Het ingestelde beroep komt onontvankelijk voor.

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Hij verwoordt het als volgt in de nota met opmerkingen:

“(…)

Verzoekende partij richt zich nu tegen de reactivering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.09.2022.

De bestreden beslissing, die het voorwerp van het beroep vormt, dient een aanvechtbare rechts-handeling te zijn. Dit wil zeggen, een individuele beslissing met specifieke rechtsgevolgen of die de rechtstoestand van de vreemdeling op ongunstige wijze beïnvloedt. In casu is de bestreden beslissing een herbevestiging van een eerder genomen beslissing op 09.03.2022 en zodoende kan deze niet worden beschouwd als een uitvoerbare administratieve rechtshandeling. Het beroep is onontvankelijk gezien het niet gericht is tegen een uitvoerbare beslissing.

Deze vaststelling werd al eerder bekrachtigd door uw Raad in een soortgelijke dossiers:

“De Raad dient echter vast te stellen dat een herbevestiging van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, geen uitvoerbare beslissing betreft en dus niet aanvechtbaar is. De rechtstoestand van verzoeker wordt immers niet gewijzigd door een loutere “herbevestiging” van een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten.” (RvV, arrest nr. 222 192 van 29 mei 2019)

“De Raad benadrukt dat om ontvankelijk te zijn, een annulatieberoep moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand, dan wel zodanige wijziging te beletten (J.Baert en G.Debersaques, RvS. Ontvankelijk, Brugge, die Keure 1996, nr.8). Er dient te worden vastgesteld dat de rechtstoestand van verzoeker niet wordt gewijzigd door de loutere mededeling dat de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel van 23 april 2020, gelet op wat is bepaald in artikel 52/3, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling, niet langer is opgeschort.”

(RvV, arrest nr. 266.623 van 13.01.2022)

En:

“Deze inlichting of mededeling kan niet worden beschouwd als een aanvechtbare rechtshandeling die op zich enig gevolg teweegbrengt voor de verzoeker. Een eventuele vernietiging van de voorliggende brief, levert hem evenmin iets op. Immers is het vorige bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juli 2019 reeds van rechtswege opnieuw uitvoerbaar doordat de periodes waarin overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet in een automatische opschorting van de uitvoerbaarheid is voorzien, ten einde zijn gekomen.

De door de verzoeker geviseerde brief zelf is geen uitvoerbare beslissing, maar enkel de mededeling dat een eerdere beslissing van rechtswege terug uitvoerbaar is. [...] De thans bestreden akte strekt er echter niet toe een terugkeerbesluit of een verwijderingsmaatregel op te leggen, maar enkel eraan te herinneren dat de verzoeker gevolg moet geven aan het eerder getroffen terugkeerbesluit aangezien de periodes waarin van rechtswege is voorzien in de opschorting van de uitvoerbaarheid van dit bevel (cf. artt. 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet), zijn verstreken. Het gaat enkel om een inlichting of mededeling omtrent de wettelijk voorziene uitvoerbaarheid van een eerdere administratieve rechtshandeling, niet om een handeling die op zichzelf gevolgen creëert of belet.”

(RvV, arrest nr. 259.559 van 25.08.2021)

Zie ook de beschikking van uw Raad van 11.03.2022 in een soortgelijke zaak met rolnummer 269 064: (...)

De Raad kan zich hierbij op het eerste gezicht aansluiten en de exceptie lijkt derhalve gegrond.

Onder het kopje “II. ONTVANKELIJKHEID” van zijn verzoekschrift stelt verzoeker vooreerst dat de verwerende partij met de bestreden beslissing “(...) op impliciete wijze enige verlenging (...)” weigert,

terwijl er volgens hem wel degelijk opnieuw bekeken dient te worden of de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten al dan niet moet worden verlengd, nu zijn situatie sinds de afgifte van het bevel op 9 maart 2022 is gewijzigd.

Verzoeker lijkt evenwel uit het oog te verliezen dat in de informatieve brief duidelijk kan gelezen worden dat hem een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend en dit tot 22 september 2022.

Verder tracht verzoeker tevergeefs aan te tonen dat deze brief wel degelijk een aanvechtbare rechtshandeling is. Het volstaat immers niet dit louter te poneren, noch om hierbij een arrest van de Raad aan te halen dat betrekking heeft op een “beslissing tot verlenging van het akkoord voor (Dublin-)overdracht”, wat iets totaal anders is dan de bestreden informatieve brief. Ook het feit dat verzoeker nu gedwongen zou kunnen worden verwijderd naar zijn land van herkomst, waarvan bovendien geen indicaties worden aangebracht, maakt niet dat de brief een aanvechtbare rechtshandeling is. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers verwijzing naar de algemene artikelen 39/1, §1, eerste lid en 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er nog op dat wanneer verweerder een repatriëring plant, hij hiertoe een bijlage 13septies treft, die verzoeker kan aanvechten.”

1.2. Verzoeker richt op 12 mei 2023 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 7 september 2023 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij meent dat de “informatieve brief” waarvan hierin sprake wel degelijk aanvechtbaar is en stelt dat ten onrechte geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat zij een beroep heeft ingediend tegen de afwijzing van haar meest recente verzoek om internationale bescherming en de vereiste ex nunc-toetsing onder artikel 3 van het EVRM dus niet is kunnen gebeuren. Daarnaast meent zij dat de bestreden maatregel het risico vergroot dat zij zich zal geconfronteerd zien met dwangmaatregelen. De verwerende partij verwijst naar haar nota en wijst erop dat het administratief dossier een evaluatienota in het kader van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 bevat.”

1.4. Door te stellen dat de bestreden beslissing wel degelijk aanvechtbaar is, slaagt verzoeker er niet in de inhoud van de hierboven weergegeven beschikking van 11 mei 2023 te weerleggen. Uit het wachtregister blijkt dat de laatste beslissing van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze van 28 juli 2022 betreft waarbij verzoekers verzoek om internationale bescherming van 25 maart 2022 niet ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker is hiertegen op 6 augustus 2022 in beroep gegaan bij de Raad, die het beroep op 15 maart 2023 verwierp bij arrest nr. 286 158. De Raad ziet niet in waarom een informatieve brief moet rekening houden met een beroep dat werd ingesteld tegen een volgend verzoek om internationale bescherming. Alleszins werd dit beroep verworpen, zodat bijkomend het belang bij de kritiek niet blijkt.

1.5. Waar verzoeker betoogt “[...] dat de bestreden maatregel het risico vergroot dat zij zich zal geconfronteerd zien met dwangmaatregelen [...]”, vloeit dit niet voort uit de bestreden informatiebrief. Wat thans voorligt is immers niet meer dan een brief waarin verweerder meedeelt dat de uitvoering van het vorige bevel om het grondgebied te verlaten, met name dat van 9 maart 2022, in toepassing van artikel 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet niet langer is opgeschort en dat verzoeker hieraan dus gevolg dient

te geven. Het staat niet ter betwisting dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2022 niet langer is opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet.

1.6. Een verplichting tot ex-nunc toetsing van artikel 3 van het EVRM vindt geen steun in artikel 52/3, §3 van de Vreemdelingenwet. Indien de verwerende partij ertoe zou worden genoopt om een dergelijke toetsing te doen alvorens te besluiten tot de herbevestiging van een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, dan heeft zij dezelfde verplichting als bij het treffen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De betwiste informatiebrief van verweerder strekt er echter niet toe een terugkeerbesluit of een verwijderingsmaatregel op te leggen, wel herinnert deze brief eraan dat verzoeker gevolg moet geven aan een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS, 16 maart 2023, nr. 15.291 (c)).

1.7. De Raad wijst er in dit kader tevens op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 112/19 van 18 juli 2019, na onder meer artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te hebben geciteerd, inzake de klacht van de verzoekende partijen in de zaken waarin het Hof werd gevat, namelijk dat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet een in het verleden afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten doet “herleven”, terwijl de situatie van de vreemdeling intussen kan zijn geëvolueerd en terwijl zijn verwijdering van het grondgebied zonder nieuw onderzoek van zijn situatie zou kunnen leiden tot de schending van zijn grondrechten, heeft gesteld:

“B.7.3. Dat neemt niet weg dat het risico van schending van het beginsel van non-refoulement, dat is opgenomen in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en dat ook voortvloeit uit met name artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en uit artikel 19, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet worden beoordeeld dan wel opnieuw moet worden beoordeeld op het ogenblik van de daadwerkelijke verwijdering of van de terugleiding naar de grens.

(...)

Hetzelfde geldt voor het risico op schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens waarbij eveneens rekening moet worden gehouden met de situatie van de verzoeker op het ogenblik van de terugwijzing :

(...)

B.7.4. Artikel 74/17 van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

“[...]”

Artikel 74/13 van dezelfde wet bepaalt :

“[...]”

B.7.5 Zoals de Ministerraad opmerkt, veronderstelt de toepassing van die bepalingen met inachtneming van de in B.7.3 vermelde verdragsbepalingen noodzakelijkerwijs dat, met name in de gevallen waarin een aanzienlijke tijd is verlopen tussen het nemen van de beslissing tot verwijdering in de vorm van een bevel om het grondgebied te verlaten en de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van dat bevel, de minister of zijn gemachtigde op het ogenblik van die tenuitvoerlegging van het bevel een nieuw onderzoek verricht van het risico op schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Dit nieuw onderzoek kan geschieden op het ogenblik dat verweerder beslist om een bijlage 13septies, af te leveren, waarnaar de beschikking reeds verwees. Een dergelijke maatregel wordt getroffen als verweerder een repatriëring plant en vermits deze maatregel een aanvechtbare rechtshandeling betreft, kan hiertegen beroep worden ingesteld bij de Raad.

1.8. Nu verzoeker er niet in slaagt de inhoud van de hierboven weergegeven beschikking aan het wankelen te brengen, blijft deze overeind.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA